

[Forsvarsministeren.]

Jeg har bestræbt mig på at få undersøgelserne gennemført så hurtigt som muligt og har sat generalauditøren ind på at koordinere disse undersøgelser, således at de bliver tilrettelagt efter så ensartede retningslinier i de forskellige garnisoner, som det nu engang er muligt. Landet ligger imidlertid således, at rettergangscheferne ifølge den gældende militære retsplejelov indtager en meget selvstændig stilling. Ifølge denne lov er det rettergangschefen, der i embeds medfør tager beslutning om påtale, og han udøver sin beslutning om undersøgelse eller påtale ganske uafhængig og selvstændig. Medens forsvarsministeren kan give rettergangschefen pålæg om at lade en sag undersøge eller påtale ved retten, kan ministeren derimod ifølge loven ikke give rettergangschefen pålæg om at undlade at påtale en sag ved retten.

Til slut vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning både af principiel og praktisk natur. Der har i visse dele af oppositionspresen været klaget over, at jeg ikke har været i stand til at gennemføre alle de kaserneprojekter, som er nødvendige for 18 måneders tjenestetid, og man har anført, at der ikke har været nogen mangel på penge, arbejdskraft eller materialer.

Denne kritik stemmer ikke helt overens med de almindelige forbehold, som bl. a. er taget fra socialdemokratisk side, så sent som under finanslovforhandlingerne i fjor, overfor de stigende udgifter til forsvaret som følge af de udvidede NATO-programmer. Jeg har 2 gange i det forløbne efterår redegjort for disse spørgsmål i det høje folketing og har herunder fremhævet, at et forceret militærbyggeri på bekostning af det civile byggeri og med dybtgående indgreb i dette ikke ville være forsvarligt, men at der både med hensyn til faglært arbejdskraft og anvendelsen af materialer måtte være fornøden harmoni mellem de civile og de militære krav. Ved disse lejligheder har man intet haft at bemærke til dette hovedsynspunkt, og jeg har derfor hidtil ment at være ganske på linie med de ærede forespørgere, når jeg har bestræbt mig for, at kasernebyggeriet kunne finde sted på den mest rationelle og billige måde under hensyntagen til de her nævnte forhold. At fremstille forholdene her i landet, som om der ingen vanskeligheder har været med hensyn til arbejdskraft, er i strid med de foreliggende

kendsgerninger. Alene den omstændighed, at man har måttet tage sin tilflugt til det ekstraordinære skridt at anvende de værnepligtige murere i det militære byggeri, turde i så henseende tale for sig selv.

Jeg har som sagt ikke hidtil hørt andre synspunkter fremsat fra de ærede forespørgeres side, og indtil videre vil jeg tro, at den her fremsatte kritik bygger på et fejlagtigt grundlag. Det er mit indtryk, at kasernebyggeriet er foregået på en hensigtsmæssig og forsvarlig måde, og at man i fuld udstrækning har taget hensyn til, at de økonomiske ofre, der her blev bragt af den danske befolkning, skulle svare bedst mulig regning.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft omtalte den tale, jeg holdt i Høng for nogle dage siden. Jeg vil om denne tale gerne sige — jeg tror, det ærede medlem brugte udtrykket „udæskende“ om den —, at der efter min mening ikke er noget udæskende i, heller ikke i forbindelse med de problemer, vi her drøfter, at pege på den kendsgerning, at der er en faktisk sammenkædning mellem vore egne dispositioner på det forsvarsmæssige område og vort samarbejde indenfor Atlantpagten. Det er den kendsgerning, man har som udgangspunkt, og derfor er også de spørgsmål, vi her behandler, NATO-ønsker og NATO-henstillinger fremsat overfor os. Derfor mener jeg, at overfor den reaktion, som man har kunnet spore både det ene og det andet sted i anledning af de sidste ugers begivenheder, også den politiske optræden fra visse sider, er det rigtigt at pege på, at vi i disse spørgsmål ikke har et ansigt indadtil, som vi kan tvære ud, når vi ser ud ad landets egne vinduer. Jeg tror, at der allerede foreligger tilstrækkelige beviser for, at vi, hvis vi hen giver os til den opfattelse, tager fejl.

På baggrund af den her fremsatte saglige redegørelse tror jeg da at kunne fastslå, at jeg hele tiden, siden vi tog den principielle beslutning at forlænge tjenestetiden, har fastholdt, at den forlængede tjenestetid, når den var vedtaget, måtte indføres fra maj i år, og at det ikke har manglet på instruktion i så henseende fra min side. Har der fundet vildledning sted på dette område, er den at søge i andre kredse.

Jeg har ligeledes fra starten understreget, og de foreliggende kendsgerninger beviser det, at tjenestetidens omfang og tempoet for den forlængede tjenestetids indførelse